

Op zoek naar rivierprik

Ruim twee maanden lang hebben Gert Jan en Max dit jaar wekelijks in het noordoosten van de Veluwe vier beken gecontroleerd op de aanwezigheid van gezenderde rivierprikken. Hieronder hun verhaal.

De eerste dag begon met instructies van Jeroen Tummers (RAVON) over het rivierprikkenproject in de Grift. We kregen een mobiele scanner, die doet denken aan een grote metaaldetector, waarmee we het signaal van de gezenderde rivierprikken konden opvangen. Een duidelijke pieptoon was dan te horen, wat de aanwezigheid van rivierprik zou verraden.

De te bemonsteren trajecten waren van tevoren bepaald en bevatten in potentie geschikt (paai)habitat voor de rivierprik. Om onnodige verstoring van de beken te voorkomen werd afgesproken dat ieder van ons elke week twee beken af zou lopen met de mobiele scanner. Dus anders dan bij Viswerkgroep De Prik, waarmee we altijd in groepsverband de beek bemonsteren. Enfin, het werk was nu prima in je eentje te verrichten en bovendien was het zo ook Corona-proof. Al snel bleek het verdelen en afwisselen van beken een goede beslissing te zijn aangezien het voor één persoon toch echt te veel zou zijn om vier beken op een dag af te gaan.

De eerste twee weken stond het water erg hoog en was het soms lastig om je een weg te banen door het snelstromende water. Vooral de Oude Grift bij de waterkrachtcentrale leek soms meer op een bergbeek, met afwisselend diepe en ondiepe delen. Maar ook de Verloren Beek bleek dieper te zijn dan we dachten! Het bereik van de mobiele scanner fluctueerde nogal. Dit zorgde ervoor dat je soms volledig in de overtuiging was dat er zojuist een rivierprik voor je voeten zwom. Achteraf bleek dit regelmatig onjuist en te komen door de testzendertjes die we bij ons hadden in de rugzak (deze detecties zijn uiteraard uit de dataset gehaald). Wel jammer want het geeft een enorme kick als je voor het eerst een signaal oppikt in een nieuwe beek!

Desondanks konden we in de Horsthoekerbeek (zie foto) een aantal prikken met zenders detecteren. Tussen de boomwortels en in de buitenbochten kregen we elke week op precies dezelfde plaatsen een signaal. In het begin hadden we nog de theorie dat deze rivierprik zich had ingegraven wachtend tot de beekprikkenpaai

Onderzoeksgebied De Grift met de vier beken.

De Horsthoekerbeek Zuid.

op gang zou komen. Na een aantal weken bleek de zender nog steeds op dezelfde plek te zitten, wat ons deed vermoeden dat de rivierprik (al die tijd al) dood was. Mogelijk betrof het een afgepaaid dier. Op de laatste dag van de metingen heb ik daarom gegraven op één van de plekken waar het signaal vandaan kwam waarbij ik de schone zender wist te vinden.

Dat de rivierprikken zijn opgetrokken is zeker, maar wanneer ze precies gepaaid hebben en of dat samen met de beekprikken gebeurde blijft voor ons nog een onbeantwoorde vraag. Ondanks het feit dat we geen daadwerkelijke rivierprik hebben gezien, hadden we beiden wel het geluk om massale beekprikpaai te mogen waarnemen in een prachtige sprengenbeek. Het veldwerk was ontzettend leuk, spannend en bovenal leerzaam.

Max de Koning & Gert Jan Blankena (Viswerkgroep De Prik)

Eén van de tijdens het onderzoek in de Oude Grift gezenderde rivierprikken. (Foto: Jelger Herder)

